

[Poul Boeg.]

103 kandidater, så ville en sådan valglov være fuldt grundlovmæssig. Dette er ikke udtryk for, at jeg antydningssvis foreslår, at man skulle gøre noget sådant, men når man kommer med slige argumenter, er man jo nødt til at holde sig til den stringente jura, og dér mener jeg altså, at der ikke er noget juridisk hold i dette argument, men det er jo heller ikke det, der har domineret debatten.

Jeg ville også gerne gøre en kommentar til det, som såvel den ærede indenrigsminister som nogle af partiernes ordførere var inde på, med de private kandidater. Dertil vil jeg blot sige, at man har vel lov at mene, at det ikke er noget, der betyder noget stort i praksis, så jeg tror ikke, der ligger noget egentlig vægtigt argument i dette.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg beklager, hvis tiden ikke har tilladt mig at reagere på alle de mange kommentarer, der har været, men så vidt jeg kan overse, har jeg vist fået det væsentligste med. Vi påskønner, at man dog fra alle sider gerne ville gå ind i et konstruktivt udvalgsarbejde om lovforslaget, og jeg vil specielt gerne nævne, at vi fra vor side naturligvis er helt indstillet på den tanke, der har været fremme om, at dette forslag kunne indgå i en større sammenhæng i en kommissionsbehandling osv.

Lindholt (FP):

Kun det, at det er blevet draget frem, at fremskridtspartiet havde opstillet 195 kandidater. I den forbindelse vil jeg da bare pege på, at vi jo da kunne have fået indvalgt 175 i dette folketing, så trods alt var det dog kun 20 mere. Jeg tror ikke, man kan komme langt hen ad vejen med de begrænsninger, som ordføreren for forslagsstillerne har tænkt sig, og de sidste bemærkninger fra ordførerens side viser i øvrigt, at forslaget da i hvert fald ikke kan have været tilstrækkeligt gennemtænkt, når man nu mener, at det burde fremsættes i en kommission, således at man kunne behandle det dér. Det er nemlig også rigtigt, at skulle man behandle forslaget seriøst, så burde der have været bestemmelser med i det om ændring af tillægsmandater, ændring af kredsene osv., og det er jo en større historie, som ikke er dækket af lovforslaget, som det er fremsat.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Boeg) (CD):

Til de sidste bemærkninger fra fremskridtspartiets ordfører vil jeg blot gerne sige, at jeg ikke ville tro, at der var så forfærdelig mange i denne sal, der anså det for særlig sandsynligt, at fremskridtspartiet ville opnå 175 mandater ved et folketingsvalg, men jeg respekterer naturligvis min ærede kollegas gode ret til at have en anden opfattelse.

Med hensyn til det spørgsmål, som dernæst blev nævnt om en kommissionsbehandling, hvor dette blev brugt som et argument for at påstå, at forslaget ikke var gennemtænkt og gennembearbejdet fra forslagsstillerne side, vil jeg blot gerne have lov til at sige, at jeg jo ikke kom herop på talerstolen og sagde, at det burde gøres på denne måde. Der skete det, som der altid sker ved sagerens behandling, at der udvikler sig en debat, og at ordføreren svarer på de tanker og forslag, som kommer frem, og da det fra et par ordføreres side blev nævnt, at det kunne være en naturlig og ønskelig procedure, så gav jeg blot som ordfører for forslagsstillerne udtryk for, at den tanke ville vi gerne tilslutte os, når der fra en række andre sider var et ønske om det. Men det er ikke udtryk for, at vi på nogen som helst måde mener, at det er nødvendigt at gå denne vej, og jeg håber, at fremskridtspartiets ordfører vil acceptere denne efter min mening ret væsentlige nuance.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om investeringskonti [af Simonsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 139) findes i tillæg A. sp. 2409, fremsættelsen i tidenden sp. 3638).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Det lovforslag, som det konservative folkeparti har fremsat, går jo i hovedtrækkene ud på, at personer, der binder et vist beløb i et pengeinstitut, skal kunne trække beløbet fra på deres selvangivelse. Beløbet kan udgøre indtil 20 pct. af den skattepligtige indkomst, dog højst 10.000 kr. Bindningen skal vare i 2 år. For ægtepar, der er selvstændigt skattepligtige, kan der altså blive tale om, at man kan binde 20.000 kr. om året, og man kan opnå den særlige skattelettelse herfor.

Når de 2 år er gået, kan skatteyderen hæve pengene. Hvis han gør det, så skal han indkomstbeskattes af det beløb, han hæver. Han kan også vente til et senere år med at hæve pengene, så kommer beskatningen først i det år, han hæver dem, og beskatningen kan spredes ud over flere år, hvis han hæver dele af det bundne beløb.

For personer, der er fyldt 67 år, foreslår man, at de kan få pengene beskattet som særlig indkomst.

Forslagsstillerne anfører, at forslaget har til formål, at lønmodtagere på linje med selvstændige erhvervsdrivende skal have mulighed for at udskyde beskatningen af opsparat kapital. Man vil herigennem fremme den private opsparing og skaffe mere kapital til udlån til erhvervslivet.

Lad mig først sige, at vi i regeringen er enige med forslagsstillerne i, at det ville være særdeles ønskeligt, om den private opsparing kunne blive forøget her i landet. Det er sikkert også rigtigt, at disse regler ville medføre, at nogle mennesker, der har penge tilovers, ville få større lyst til at sætte dem i banken, end de har nu, idet beskatningen af opsparingen inden for de fastlagte rammer altså kunne udskydes og skulle udskydes i mindst 2 år, men kunne også udskydes derudover.

Jeg stiller mig dog noget skeptisk over for, hvor megen nyopsparing der ville være i et sådant forslag. Der er jo ikke tale om nettoopsparing. Der er tale om, at hvis man sætter penge hen på en sådan konto, kan man opnå disse skattemæssige fordele.

Hvad det administrative angår, vil jeg tro, at den foreslåede ordning vil medføre et ikke ringe besvær for ligningsmyndighederne, bl. a. med at påse, at de bundne beløb

bliver beskattet på det tidspunkt, hvor man hæver dem.

Der er vel også grund til at pege på, at vi i forvejen har regler i etableringskontoloven, hvorefter lønmodtagere kan foretage skattefrie henlæggelser til forlods afskrivning på senere investeringsudgifter. Dette reducerer efter min opfattelse også behovet for flere henlæggelsesordninger. Der er vel også grund til at pege på, at vi jo for ikke så forfærdelig lang tid siden behandlede et, om ikke tilsvarende forslag fra det konservative folkeparti, så et forslag om, at man ved frivillige opsparinger også skulle have skattemæssige begunstigelser. Jeg kunne vel i og for sig have henvist til en række af de bemærkninger, som jeg fremsatte i forbindelse med dette forslag.

Det er naturligvis ikke muligt at kunne vurdere, hvor stort et provenutab et sådant forslag ville medføre. Det er klart, at hvis det var et forslag, der ville blive benyttet i betragteligt omfang, ville provenutabet naturligvis blive meget betragteligt, men der kan jo godt blive et betragteligt provenutab, uden at nettoopsparingen øges væsentligt.

Som det fremgår af disse bemærkninger må jeg sige, at jeg ikke på regeringens vegne kan anbefale det foreliggende lovforslag til gennemførelse, selv om jeg kan have megen sympati for, at opsparingen her i landet forøges.

Heinesen (S):

Jeg vil gerne først takke forslagsstillerne, fordi de har taget til efterretning, at der ikke er et flertal her i tinget for skattefrihed for opsparede beløb. Vi er som bekendt modstandere af en sådan skattefritagelse, fordi sådanne forslag kun i begrænset omfang fremkalder en nyopsparing, fordi man præmierer omflytning af opsparing, og fordi de, der ikke har råd til at spare, gennem deres skat betaler til dem, som har råd.

Men dette forslag omhandler jo efter forslagets hovedregel noget andet, nemlig muligheden for at udskyde tidspunktet for opsparingens beskatning. Forslagsstillerne siger i bemærkningerne, at man kan udsætte beskatningen, indtil den kan foretages med en lavere trækprocent. Vi mener ikke, at vi har brug for flere skatteregler, som muliggør

[Heinesen.]

manipulationer med det formål at nedbringe indkomstskatten. Sådanne regler har vi for mange af og ikke for få. Den skatteroke-ringsmulighed, som forslaget giver, vil jo også kun kunne udnyttes af skatteydere med væsentligt svingende indkomster og dermed med væsentligt svingende trækprocenter, altså hovedsagelig selvstændige næringsdrivende, mens f. eks. lønmodtagerne som hovedregel ikke har sådanne svingende trækprocenter, at de har mulighed for via den foreslåede ordning at tilrettelægge en skattelettelse.

Forslagsstillerne fremhæver, at ordningen senere kan udbygges med regler om lønmodtagerindskud i virksomheder kombineret med udbyttedeling og medindflydelse. Det vil jo ikke være ukendt for det konservative folkeparti, at socialdemokratiet har en helt anden opfattelse af, hvordan man bedst fremmer den private opsparing og denne opsparings investering i erhvervslivet på en måde, som sikrer, at lønmodtagerne får noget ud af deres medejendomsret i form af medindflydelse, medbestemmelse og en mere ligelig formue- og indkomstfordeling.

Jeg deler også de betragtninger, som finansministeren gjorde gældende vedrørende det tvivlsomme i, hvorvidt der overhovedet opnås en nyopsparing, ligesom jeg også mener at kunne se mange administrative vanskeligheder i forslaget, men det skal jeg ikke bore i. Jeg skal kun ud fra de principielle synspunkter, som jeg har anført, sige, at socialdemokratiet ikke kan støtte det konservative forslag.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er helt enig i det, der allerede er sagt af finansministeren og hr. Heinesen, og vi kan i og for sig blot tilføje, at vi synes ikke, tiden er inde til at lave flere skattelove og mere kompliceret skatte-lovgivning, end vi har. Tiden er inde til at simplificere den allerede alt for store og svulmende skattelovgivning.

Christophersen (V):

Venstre kan ikke anbefale det konservative folkepartis forslag. Det indeholder begunstigelser, der nok i visse tilfælde vil føre til øget lønmodtageropsparing, men jeg er bange for, at ordningen ikke vil øve særlig tiltrækning på almindelige lønmodtagere, men at den til gengæld vil kunne misbruges af skatteydere, der disponerer over betydelige formuer, som de efterhånden kan lade placere på investeringskonti af den foreslåede art. De sikres derved en langvarig og jo i visse tilfælde varig nedsættelse af trækprocenten, uden at de har præsteret en egentlig nyopsparing. Jeg kan ikke forestille mig, at det var den hensigt, forslagsstillerne havde i tankerne, men jeg har altså den opfattelse, at det nok vil være det væsentlige resultat af at gennemføre et forslag som det her skitserede.

Hertil kommer administrative indvendinger. Finansministeren har allerede været inde på det spørgsmål, og jeg kan tilslutte mig de bemærkninger, han kom med.

Jeg skal til sidst kun gøre yderligere to bemærkninger, ikke blot til forslaget, men til hele problemet vedrørende den private opsparing og skattesystemets anvendelighed som en stimulans herfor, bl. a. fordi hr. Simonsen har været inde på det emne i sin skriftlige fremsættelse, og fordi flere af de foregående talere har sagt noget herom. Vi afviser ikke, at skattesystemet kan bruges som en stimulans for den private opsparing, men jeg tror, at det væsentligste i denne anvendelse må ligge i en sænkning af trækprocenterne og en formindskelse af marginalbeskatningen, sådan at lønmodtagerne og andre virkelig får råd til at spare op, og sådan at man kan se en umiddelbar sammenhæng mellem opsparingsevnen og resultatet af en merindtjening. Men samtidig må det være en generel ordning, og her vil jeg godt sige, at fradragsmekanikken jo efterhånden er så belastet og så misbrugt, at den langtfra fører til det, som oprindeligt var tanken med at anvende fra-

[Christophersen.]

drag, nemlig at stimulere en eller anden tendens. Denne stærke anvendelse af fradragssystemet øger marginals-katten, og dermed får vi lige præcis den modsatte virkning, at folk ligesom giver op over for den opgave, der ligger i at øge indtjeningen og dermed styrke opsparingsmulighederne.

Mit parti kan derfor ikke anbefale forslaget og slutter sig dermed til de foregående taleres synspunkt.

Dagmar Andreassen (RV):

De foregående talere har jo allerede gjort opmærksom på en hel del af de ulemper, der er forbundet med forslaget. Det radikale venstre kan heller ikke tilslutte sig det.

Jeg har prøvet på at regne igennem, hvordan man kan foretage denne binding på en konto uden at præstere nogen opsparing overhovedet. Hvis et ægtepar, der hver har deres erhverv, og som har en trækprocent på 60, hvilket ikke er usædvanligt, hvis det drejer sig om akademikere, sætter hver 10.000 kr. ind på en konto, vil skattevæsenet betale de 6.000 kr. De skal altså kun præstere 4.000 kr. i opsparing, og de behøver ikke engang at spare dem op, de kan låne dem; især hvis de har et hus, er der ingen problemer med at låne dem. Hvis det gentager sig to år i træk, så har de mod et lån på 16.000 kr. fået en bankkonto, hvorpå der står 40.000 kr. De skal godt nok beskattes, når de tages ud, men efter to år hviler ordningen i sig selv. De kan trække 10.000 kr. ud hver om året og så sætte 10.000 kr. ind, så behøver de ikke at bekymre sig om dem. De har renterne, og de renter, som de skal betale på den gæld, de har stiftet, er fradragsberettigede, så er der stadig væk renter tilbage, som de godt nok skal betale skat af, men der er lige ved at kunne blive til afdragene.

Det er et meget stort spørgsmål, om der overhovedet vil komme nogen nettoopsparing ud af det. Der behøver i hvert fald ikke at komme det. Det er også et meget stort spørgsmål, hvad de penge, der bliver sat ind i banker og sparekasser, vil blive genudlånt til.

Alle de dér julelege med privat opsparing kan vi godt spare os at arbejde med, så lang tid renter af gæld er fradragsberettiget, og så lang tid værdistigning af fast ejendom

kan omsættes i forbrug uden beskatning. Jeg vil meget advare imod, at man drager paralleller mellem de mennesker, der investerer risikobetonet, og så de mennesker, som anbringer deres opsparede kapital uden risiko. Jo mere jeg har arbejdet med de problemer, desto mere overbevist er jeg blevet om, at de eneste, samfundet kan være tjent med at give skatteudsættelse, det er dem, der er parat til at være med til at investere i risikobetonet erhvervsliv. Det indebærer selvfølgelig, som ordet siger, at man kan risikere at miste sine penge. Disse to ting må høre uløseligt sammen.

Det radikale venstre kan ikke anbefale forslaget.

Børge Johansen (CD):

Da mit parti har fremsat et forslag, der kan siges at være lidt i familie med dette, så ville jeg være et skarn, hvis jeg ikke her til sagde forslaget en velvillig behandling.

Ømann (SF):

Jeg forstår ikke rigtig, hvad meningen er med dette forslag, hvad meningen er med at foreslå en så socialt ondartet karrusel sat i gang. Vi har jo lige diskuteret det her, og det er slået klart fast, at der er flertal i dette folketing — selv i dette folketing — imod opsparinger, som begunstiges skattemæssigt, fordi vi ved, hvad det er for noget gøgl. Det har dog debatterne bragt for dagen gennem de sidste mange år. Forslaget må vel skyldes, at det konservative folkeparti er i nød for forslag. Jeg håber virkelig ikke, at dette forslag er nogen som helst PR-virk-somhed for det konservative folkeparti, for det ville være ganske uberettiget.

Vi vil være så decideret imod et forslag af denne karakter.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig straks sige, at ideen i dette forslag sådan set er rigtig. Det er nemlig væsentligt, at vi tilskynder folk til at spare, og en af vejene er naturligvis at lokke dem med skattelettelse, hvilket sådan set er princippet i dette forslag. Men lad mig tilføje, at vi er sandelig lidt bange for, at det gode formål har en særdeles stærk slagside. Det må jo blive de store indtægter, der får de store fordele. Mangfoldige af dem kan jo blot flytte penge fra den ene konto og over på

[Arne Bjerregaard.]

denne opsparingskonto, og hvis vi tager dem, der har 200.000 kr., ja, så kan jeg regne ud, at de hvert femte år kan holde et dejligt sabbatår på Mallorca. Hvem skal så betale? Det bliver jo de mindre indtægter. Dermed være ikke sagt, at vi er imod ideen om opsparing, men den sociale slagside, som vi føler kommer frem her, kan vi ikke rigtig gå med til.

Endvidere vil jeg også sige for at glæde finansministeren, at vi vil vente på det skatteudspil, som kommer fra regeringens side, og se på, om der ikke i dette skulle være en mulighed for, at man ad den vej kunne animere folk til større opsparing.

Lad mig igen sige, at vi er enige med de konservative om, at opsparing er en forudsætning for at skaffe kapital til en videreudvikling af vort erhvervsliv. Vi er blot ikke sikker på, at dette er den rigtige måde at gøre det på. Som sagt, vi venter på finansministeren, men derudover vil jeg ikke sige, at vi stiller os fuldstændig afvisende over for forslaget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg ved ikke, hvem der kunne finde på at stille et sådant forslag, hvis man ser bort fra de konservative. Det er for det første noget rodet sammen for at camouflere den demagogi, der ligger i bemærkningerne om, at dette forslag skulle stille lønmodtagere over for muligheden af at spare op. De lønmodtagere, der eventuelt måtte kunne spare op, er jo så forbavsende få, og deres stilling bliver ikke bedre af en sådan skueret. Til gengæld er det jo fremgået af debatten — og det betyder, at det står lysende klart — hvem forslaget vil gavne, nemlig dem, der har mange penge, og som ved at bytte rundt på deres konti på den mest hensigtsmæssige måde kan bringe sig i en situation, hvor de opnår større skattefrihed, mens de ikke kommer til at betale i en periode, hvor andre måske rammes overordentlig hårdt.

Hvis man eventuelt skulle finde andet end politiske hensyn i dette forslag, så måtte det være, at det konservative folkeparti bestræber sig på at gå den modsatte vej af den, alle har måttet erkende vi må gå. Det er ikke en ligestilling på den måde, man skal opnå. Det tror jeg også godt hr.

Simonsen ved. En sådan ligestilling vil nemlig være en fremhævelse af en skæv stilling over for loven. Nej, det man skulle, var at sætte ind mod de ekstraordinære afskrivninger og disse afskrivningsjunglebestemmelser, som betyder, at man overfører for mange skatter på lønmodtagerne. Det gør man allerede, og det vil man jo blive ved med.

Dette forslag kan vi altså ikke finde noget som helst godt at sige om, og vi er indstillet på totalt og blankt at afvise det.

Det angives, at formålet med dette forslag er at give lønmodtagere og erhvervsdrivende, der ikke kan udnytte afskrivningsbestemmelserne fuldt ud, en vældig chance. Det vil jeg simpelt hen bestride, og jeg vil bede hr. Simonsen om at sige, hvori denne chance består. Man vil hurtigt finde ud af, at gennemsnitslønmodtageren ingen muligheder har for at spare op.

Hvis man derimod mener noget med at ville stimulere opsparingen, så burde man gøre det på den måde, som vi har peget på, nemlig ved at ophæve nogle af disse begunstigelser og derved sikre, at de første 30.000 kr. blev skattefrie. Så kunne folk begynde at klare deres fornødenheder og deres behov og ikke være afhængige af mere eller mindre manøvreagtige bestemmelser.

Det er allerede sagt, at dette forslag ikke er socialt; hvis det er noget, så er det asocialt. Vores tone er helt klar. Dette forslag bør afvises.

Mølgaard (DR):

Fru Dagmar Andreasen var inde på den tanke, at dette forslag sikkert ville befordre julelegenes antal. Jeg kan ellers ikke se, at forslaget har meget med jul at gøre. Jeg har svært ved at mobilisere nogen sympati eller velvilje over for forslaget. Skal jeg endelig gøre det, må det ske ved at følge den tankegang, der ligger bag, og som forslagsstillerne har skitseret i deres bemærkninger, helt tilbage til dens udgangspunkt, hvor vi jo unægtelig finder nogle meget triste forhold for opsparerne her i vort land. Det er der grund nok til at gøre noget ved. Vi ved, at inflationen udhuler købekraften af de opsparede midler, vi ved, at skatterne flår mere og mere for hvert år, og at masser af sociale ydelsers indkomstafhængighed kom-

[Mølgaard.]

bineret med skattesystemet gør forholdene aldeles utålelige for spareerne. Så langt så godt; lad os gøre noget ved det.

Lad os komme frem til skattelettelser, lad os omlægge skatteystemet og de sociale ydelsers system, sådan at vi får udjævnet indkomstafhængigheden. Lad os skride ind over for inflationen, hvor nogle hellige køer af såvel sort som rød og hvid observans må aflives. Her kunne jeg godt ønske, at det konservative folkeparti bidrog til at aflive nogle hellige køer som den oppustning i jord- og ejendomsværdier, som vi må til livs, hvis inflationen skal bekæmpes.

Det, man i stedet lægger frem her, er et skridt i retning af flere skattefiduser, og det har retsforbundets gruppe ingen som helst fidus til. Det vil øge skattetrykket på de kroner, der ikke spares op og ikke må spares op i henhold til forslaget. Det vil øge forskellen mellem rig og fattig. Den, der intet har tilovers til opsparing, straffes, som om han ikke var hårdt nok ramt i forvejen ved at måtte bruge hele sin indkomst til at dække det daglige forbrug. Det vil øge manipulationsmulighederne for den, der har flere konti eller flere selskaber at råde over og flytte midler indbyrdes imellem.

Det er et bette skidt forslag. Det er klamme fiduser, man lægger op til, og dem må vi afvise. De er så klamme, at det render én koldt ned ad ryggen, når man tænker på dem.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Simonsen*) (KF):

Jeg er jo i den situation, at jeg ikke er ret mange ordførere ret megen tak skyldig for en megen positiv modtagelse. Men en enkelt svale var der jo, netop centrum-demokraterne, som jo også henviser til, at de har et forslag, der senere kommer til behandling, som kan siges at være lidt i familie med det forslag, som vi lægger frem her. Det er klart, at vi synes, det er en meget kedelig ting, at man ser så negativt på det.

Jeg synes nok, når man gennemgår ordførernes generelle indvendinger, at der er nogle ting, man har hæftet sig særlig stærkt ved, som ligesom bringer selve ideen af sporet. Bl. a. har ordførerne hæftet sig ved tanken om, at man kan spekulere i at flytte beskatningen fra år til år, hvordan det nu

passer ind i systemet. Ja, det er klart, det er en af mulighederne. Men jeg beder de enkelte ordførere og regeringen være opmærksom på den målrettede opsparingstendens og idé, der ligger i selve forslaget, bl. a. en tilskyndelse til opsparing til alderdom. Det, der er tale om her, er jo netop, at mennesker får en chance for at undgå beskatning, så længe pengene er bundet, og ved da at lade dem være bundet indtil pensionsalderen opnår de en rimelig beskatning, således at de får et supplement til den pension, de i øvrigt har.

Der er andre former for mål, som jeg ikke skal gå i detaljer med. Jeg mener, det er meget vigtigt at holde fast ved, at det ikke bare er et spørgsmål om præmiering, men det er også et spørgsmål om at stille nogle mål op, som kunne tænkes at være attraktive.

Jeg beklager også, at man ikke er indstillet på at gennemføre den parallelisering, der ligger i forslaget, mellem de muligheder, som virksomhederne har, og de muligheder, som alle andre skatteborgere i dette land hermed kunne få.

Der er blevet talt fra finansministerens side og fra flere ordføreres side om de administrative problemer, der kunne opstå i kølvandet af forslaget, og man har sagt: nu kommer der måske en skattereform, og så er det helt andre ting, der gør sig gældende. Hertil vil jeg gerne for det første sige, at skattereformen har vi jo kun læst om i aviserne. Vi har ikke nogen politisk beslutning om noget som helst. Vi har ikke konstateret — det har der ikke været lejlighed til — noget politisk flertal for f. eks. en generel afskaffelse af fradragene. Der er selvfølgelig et generelt ønske om forenkling på alle områder, men jeg mener, at et forslag som dette udmærket godt kan indpasses i et i øvrigt rationelt skattesystem. Det, der står tilbage, er trods alt, om dette folketing vil gøre noget for at fremme den private opsparing, eller man ikke vil gøre det.

Jeg forstår på finansministeren, og jeg forstår på hr. Christophersen og enkelte andre, at man i og for sig er enig i, at det var rigtigt og naturligt og godt at gøre noget for at stimulere den enkelte til at spare op. Men man standser ligesom hver gang op ved at henvise til, at der kan være nogle sociale skævheder, og hvad man ellers kan finde på

[Simonsen.]

af modargumenter, hvor jeg måske nok synes, at man i højere grad skulle prøve at sige: lad os nu se, hvordan disse ordninger fungerer.

Finansministeren nævnte, at dette forslag på mange måder var en parallel til det forslag, som det konservative folkeparti havde til behandling for nylig, så finansministeren kunne i og for sig bruge mange af de samme argumenter. Hertil vil jeg gerne sige: nej, der er faktisk en stor forskel. Det havde hr. Heinesen netop meget rigtigt fat på, da hr. Heinesen konstaterede, at vi i ordførertalen gør opmærksom på, at vi har taget konsekvensen af, at der i dette folketing ikke kan skabes et direkte flertal for almindelige, direkte tilskud via skatteberegningen til privat opsparring. Det har vi taget konsekvensen af og fremsætter derfor forslaget, som det ligger her, om en udskydelse af beskatningen og med de forskellige målrettede opsparingsmuligheder. Det er faktisk et helt andet forslag. Vi må altså desværre stadig væk konstatere, at man nok fra mange partiers side vil acceptere en målsætning, men ikke vil midlerne dertil.

Man hæfter sig meget ved, at der er en maksimumsgrænse på 10.000 kr., og så siger man: der er altså kun nogle ganske få mennesker, der har mulighed for at gøre det. Jeg nævner bare for en ordens skyld, at der er en minimumsgrænse på 500 kr. Man skal jo ikke henlægge 10.000 kr. om året, man kan henlægge et beløb på 500 kr. eller derover pr. år.

Vi har nu gennem flere år ført en debat om det umulige i at tage overarbejde og tjene ekstra penge osv., fordi beskatningen her er så urimelig hård. Jeg vil gerne drage det frem og sige, at her er netop muligheden for, at disse ekstraindtægter kan spares op med henblik på pensionsalderen f. eks. og dér underkastes denne fornuftige beskatningsform. Samtidig er man med til at fremskaffe det, der er afgørende, nemlig en større kapital i samfundet, således at erhvervslivet får bedre investeringsmuligheder.

Hr. Heinesen sagde, at socialdemokratiet af princip var imod den slags forslag. Det har vi selvfølgelig oplevet i mange debatter omkring opsparingsforslag af den karakter, men jeg kan alligevel ikke lade være med at

henvise til det forslag, som vi jo kun skal tilbage til oktober måned sidste år for at finde frem til, nemlig forslaget fra den daværende socialdemokratiske regering om afgift ved indløsning af fondsbeviser, som jo var en konsekvenslov af regeringens forslag om lønmodtagernes medejendomsret. Dér synes jeg nok, at socialdemokratiet alligevel accepterer en del af tankegangen. Man siger jo i dette forslag fra socialdemokratiet, at man selvfølgelig ikke kan beskattes af pengene, så længe de er bundet, og dernæst siger man, at hvis man binder dem ud over 12 år, så får man en væsentligt lavere procentbeskatning, i dette tilfælde 25 pct. Heri ligger jo en opfordring til at binde pengene så længe som overhovedet muligt. Det mener jeg på mange måder er en parallel til vores tanker om, at man sparer op med henblik på at have øgede midler i pensionsalderen og dermed får en præmiering. Der er selvfølgelig mange detailforskelle i det, men jeg mener sådan set, at socialdemokratiet ved den lejlighed accepterede i en vis udstrækning at stimulere, at mennesker havde penge bundet i en eller anden længere periode. Derfor beklager jeg, at hr. Heinesen til trods for dette er så afvisende, som tilfældet har været.

Som sagt: vi må konstatere, at der ikke er særlig stor politisk opbakning omkring dette forslag, og det beklager vi. Når vi f. eks. ser afsnittet i PP II-redegørelsen om behovet for en øget kapitalmængde i dette land, så synes jeg nok, det var værd at prøve at forsøge uanset eventuelle tøvende holdninger, hvad man kunne få ud af et sådant forslag, som trods alt indtil dette øjeblik står uprøvet. Men lad os diskutere det videre i udvalget og se, om der dér er mulighed for at opnå større sympati end under debatten her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Bay):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten. (Udskrivningsloven) [af Grünbaum m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 138) findes i tillæg A. sp. 235, fremsættelsen i tidenden sp. 3485).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Forslaget til lov om ændring af lov om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten, den såkaldte udskrivningslov, vedrører formueskatten for personer og dødsboer.

De almindelige regler om beregning af formueskatten har folketetinget jo taget stilling til så sent som i februar måned i år. Den nu foreslåede ændring berører alene de særlige regler om lempelse af formueskatten for personer, hvis skattepligtige indkomst er særlig lav i forhold til formuen. Disse regler skal altså efter lovforslaget helt ophæves med virkning fra og med indkomståret 1975.

Formueskatten er jo i realiteten en ekstra årlig skat af formueindtægten. Da det i mange tilfælde vil være umuligt at udskille, hvor stor en del af skatteyderens indtægt der må betragtes som formueafkast, har man af rent praktiske grunde valgt at beregne formueskatten af den skattepligtige formue. Denne ordning har den ulempe, at en skatteyder kommer til at betale fuld formueskat, selv om hans formueafkast i det pågældende år har været meget beskedent eller måske ligefrem har været negativt. For at afbøde disse urimeligheder har vi i mange år haft en særregel om lempelse af den årlige formueskat for de skatteydere, hvis samlede skattepligtige indkomst er særlig lav i forhold til formuens størrelse. I sin nuværende form får denne særregel betydning, når den skattepligtige indkomst er mindre end 6 pct. af den skattepligtige formue. Når indkomsten ligger under denne grænse, nedsættes formueskattebeløbet med 5 pct. for hver 4 promille, den skattepligtige indkomst ligger under 6 pct.s grænse; dog kan formueskatten højst nedsættes med 80 pct. Det er altså denne regel, som forslagsstillerne nu ønsker ophævet.

Som ordfører for forslagsstillerne hævder

hr. Grünbaum, at afskaffelsen må ses som et led i bestræbelserne for at opnå en mere rimelig beskatning af de såkaldte nulindkomster. Hr. Grünbaum gør i denne forbindelse opmærksom på, at de såkaldte skattefrie millionærer ikke alene slipper for at betale indkomstskat, de kan også opnå at få deres formueskat nedsat med indtil 80 pct. af den formueskat, som de skulle have betalt, hvis deres skattepligtige indkomst ikke lå under 6 pct.s grænse. Dette betegner hr. Grünbaum som klart urimeligt og stridende imod almindelig retsbevidsthed. Det kan jeg ikke være enig i. Hvis en skatteyder et år virkelig ikke har haft nogen indtægt eller har haft underskud på sin virksomhed, så skal han ikke betale indkomstskat, og så kan det heller ikke være stridende imod retsbevidstheden, at den særlige skat af hans formueindtægt nedsættes, når han ingen formueindtægt har haft. Det må også gælde de skatteydere, der på papiret har en skattepligtig formue på 1 mill. kr. eller derover. Også blandt disse skatteydere kan det forekomme, at deres virksomhed i kortere eller længere tid går så dårligt, at de ligefrem må tage op af formuen for at kunne klare dagen og vejen. Det må efter min opfattelse principielt være rigtigt at lempe formueskatten, når indkomsten er ekstraordinært lav i forhold til formuen.

Derimod kan det måske overvejes, om en skattepligtig indkomst på under 6 pct. af formuen i alle tilfælde betyder, at den pågældende skatteyder også reelt har haft en lav indkomst, og det er i og for sig mit indtryk, at det navnlig er disse tilfælde, hvor den skattepligtige indkomst kunstigt er nedbragt, som i virkeligheden har interesseret forslagsstillerne. Ved generelt at ophæve denne bestemmelse kommer man imidlertid til at ramme en mængde skatteydere på en helt uhensigtsmæssig og — håber jeg — utilsigtet måde.

Jeg kan altså ikke anbefale et forslag om, at der skal opkræves fuld formueskat også af de skatteydere, der virkelig har haft en relativt lav indtægt og et meget lavt formueafkast. Man kan udmærket have en formue på papiret, der overhovedet ikke giver noget afkast, en formue, der alene er placeret i fast ejendom og derfor ikke i sig selv betinger noget afkast. Når en sådan formue kombineres med, at en sådan virksomhed